

ΙΤΑΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΓΚΟΤΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

— "Αννα Μαρία! "Αννα Μαρία! "Εδωα στο παράθυρο. "Εδωα να σε χαρσήςω. "Αννα Μαρία!...

"Η μικρούλα Καίτη έφώναζε ακόμα μιά, δυό, τρεις φορές: «"Αννα Μαρία» κα' έπειτα βγήκε απ' τον κήπο κα' έπληγε στον έξοχικό δρόμο, για να γυρίση στο σπίτι της. Κάθε τόσο όμως γύριζε το κεφάλι και αυτόταζε τη μεγάλη βίλλα. Μά το παράθυρο δεν άνοιξε και δεν φάνηκε ή "Αννα Μαρία.

— "Αννα Μαρία! "Αννα

Μαρία! άναστέναζε ο κόντε "Ανδρέας, ο αδελφός της "Αννας Μαρίας, μπαίνοντας αυτή τη στιγμή στο γραφείο του. Φώναζε την, ναί, φώναζε την, όσο θές — χαμογέλασε ειρωνικά και με πικρία — δεν θα σου άπαντήση. "Α! Θεέ μου! Θεέ μου!

"Ο θυμός κα' ή άγωνία του "Ανδρέα τον έπληγαν. Δεν μπορούσε να μείνη εκεί μέσα. "Ηθελε να βγή έξω, να περπατήσει, να μιλήση με κάποιον...

— Κύριε κόντε, του έλεπε ή Φραντζέσκα, ή γρηά ύπηρετρια, με μελαγχολική φωνή, δεν κατέβηκε.... Ούτε άπάντησε στη φίλη της...

"Ο "Ανδρέας σήκωσε τους ώμους.

— Καί τί με νοιάζει έμένα; Δός μου το δέλο μου και τα φυσήγνια. — Που θα πάτε τέτοια ώρα, κύριε κόντε; Είπε περασμένες έπτά. Είπε ή ώρα του φαγητού.

— Δεν θα φάω.

— Μά μπορεί... μπορεί να γυρίση κανένας απ' εκείνους τους κυρίους της έπιτροπής...

"Ο "Ανδρέας σήκωσε πάλι τους ώμους του με περιφρόνηση.

— Δεν θέλω να ιδω κανένα! Βαρέθηκα πειά και την έπιτροπή και τις έκλογές και τους ψηφους και τους κατεργαρήδες και την άδελφή μου κα' δλο τον κόσμο! "Α! Μά το Θεό! "Αφήστε με ήσυχο!

"Αρταζε το δέλο του και τη φτυσιγιοθήκη και βγήκε σάν άπελπισμένος. "Η Φραντζέσκα δεν τόλμησε να τον κρατήσει. Συλλογίστηκε μόνο την "Αννα Μαρία...

"Ο "Ανδρέας έλάτρευε την άδελφή του. Οι γονείς του δεν ζούσαν πειά. "Εμεναν μόνοι τους, με τη γρηά Φραντζέσκα, στην παλιά άρχοντική βίλλα τους.

"Από την ήμέρα όμως που έμαθε, ότι ή "Αννα Μαρία άγατούσε τον Μάρκο Τζιάννι, ένα μελαχροινό κα' όμορφο νέο, είκοσιπέντε χρόνων, σήκωσε άμέσως κεφάλι κα' άρχισε να της φέρονεται αυταρχικά κα' άπότομα.

— "Η άδελφή μου γυναίκα του Μάρκου Τζιάννι... ποτέ! φώναζε στη Φραντζέσκα που έκλαιγε και πάσχιζε να τον μαλακώσει και να τον κάνει ν' άγατήσει πάλι με την άδελφή του. "Η "Αννα Μαρία θα πάρη έναν της σειράς της. "Οποιον θέλω έγώ κα' όχι ένα παληόπαιδο του δρόμου!...

"Ο Μάρκο Τζιάννι πήρε κατάκαρδα την προσβολή αυτή. "Εβαλε όσotόσο τους δικούς του να καλοπάsουν τον κόντε "Ανδρέα και να τον πείσουν, ότι ή "Αννα Μαρία θα ζούσε εύτυχισμένη μαζί του. γιατί άγαπάδινουσαν πολύ.

"Ο κόντε "Ανδρέας όμως ήταν άμετάπειτος.

— "Όσο είμαι έγώ αδελφός της... ποτέ! τους άπάντησε και τους έδιωξε μ' άσχημο τρόπο.

"Η "Αννα Μαρία τότε έέχασε την άγάπη του άδελφού της και της Φραντζέσκας και κλείστηκε πεισιματωμένη στην κάμαρά της. Δεν μιλούσε πειά σε κανένα κα' ούτε ήθελε να της μιλούν. Συλλογίζoταν μόνο την άγάπη της κα' έκλαιγε απ' το πρωί ως το βράδυ, για την άδικη άπόφασι του άδελφού της.

"Ο κόντε "Ανδρέας εκείνες τις ήμέρες είχε ξετρελλαθεί με την πολετική. Οι φίλοι του θέλανε να τον βγάλουν βουλευτή. "Ο Μάρκο Τζιάννι τότε βρήκε την ευκαιρία να εκδικηθή τον υπερήφανο αδελφό της "Αννας Μαρίας. "Αρχισε λοιπόν με τους δικούς του να έ-

ποστηρίξει φανατικά τον αντίπαλο του κόντε και να μεταχειρίζεται κάθε μέσο για να τον κάνει να χάση την έκλογή.

"Η νύχτα ήταν σκοτεινή. "Εδώ κα' εκεί, στον ούρανό, έτρεμε το άσπμένο φώς των άστρων. "Ο "Ανδρέας πήρε τον έξοχικό δρόμο, τραβώντας για το χωριό. "Από μακριά, άκουγε τις φωνές και το θόρυβο του κόσμου. Είχαν τελειώσει πειά ή έκλογές, που έγίνονταν εκείνη την ήμέρα κα' δλοι συζητούσαν ζωηρά για τ' άποτελέσματα.

Δυό άγνωστοι που έρχόντουσαν απ' την πόλη, έλεγαν δυνατά, καθώς περπατούσαν κοντά στον "Ανδρέα:

— Μά έγώ σου τό έπτα. Θα ιδής πώς δεν θα βγή ο κόντες.... Μπορεί να είνε καλός, μά δεν κάνει για βουλευτή!...

— "Επειτα... είνε μικρός ακόμα! πρόσθεσε ο άλλος.

"Ο "Ανδρέας έννοιωσε δλο το αήμα του ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του. Τράβηξε σάν τρελλός προς το σκοτεινό δάσος, έκανε μιά μεγάλη βόλτα στην έξοχή, κα' έπειτα από δυό ώρες ξαναβγήκε πάλι στη δημοσιά, για να γυρίση στη βίλλα.

Τη στιγμή όμως που περνούσε τη γωνία ενός φράχτη, έπεσε έξαφνα πάνω σε μιά σκά.

— "Ε, δεν βλέπεις;... του φώναζε θυμωμένα κάποιος. "Ηταν ο Μάρκος Τζιάννι.

"Ο "Ανδρέας, στο άκουσμα της φωνής του, έσφιξε τα δόντια του από τη λύσσα.

Χύθηκε όστερα έπάνω του και με μιά στωική των ξάπλωσε χάω στην άκρη του έρμου δρόμου.

— "Α! σκύλε! Θα μου το πληρώσης τώρα! ούρλιαζε ο κόντες. Θές γυναίκα σου την άδελφή μου, σκύλε!... Να λοιπόν.... Καί πυροδότησε το Μάρκο κατάστηθα!...

"Επειτα γύρισε σάν τρελλός κα' άρχισε να τρέχη σάν να τον κυνηγούσαν.

Μέσα στη μεγάλη κάμαρα του κόντε, ή γρηά Φραντζέσκα, δρδια μπροστά στο κρεβάτι όπου είνε ξαπλωμένος ο "Ανδρέας, γυρίζει κάθε τόσο τα μάτια της προς το εικονοστάσι και ψιθυρίζει με πένθημη φωνή:

— Λιπήσου μας, Θεέ μου! "Εκείνη, εκείνη μόνο μέσα στο σπίτι το ξέρει. "Ισως δεν το ξέρει κανείς άλλος. Μπορεί... ο σκοταμένος να είνε ακόμα εκεί πέρα, στην άκρη του δρόμου. Θα τον βρούνε το πρωί.

— "Η άμοιρη ή μητέρα του! Θα της τον πάνε αήσιο στο σπίτι! συλλογίζεται ή Φραντζέσκα με φρίκη και θαρρεί πώς άκούει κιώλας τα ξεφονητά της τραγικής μητέρας για τον σκοτωμένο γιού της.

Κι ο "Ανδρέας; Πώς μύρεσε να φτάση ως εκεί; "Ηταν λοιπόν τρελλός! Καλύτερα θα ήταν να μη ζυτινούσε πειά απ' τη νάρκη, στην όποια είχε βυθιστεί τώρα.

Τον είχε ιδεί να μπαίνει στη βίλλα σάν τρελλός! Παραμιλούσε. Το δέλο του είχε ξεφύγει απ' τα χέρια και το είχε χάσει στο δρόμο. "Ηταν κα' αυτό απ' τον Θεό!

— "Αφήστε με να πεθάνω! Να πεθάνω!... ούρλιαζε.

Κι έπειτα, όταν ή Φραντζέσκα κατάφερε να τον βάλει να ξαπλώη στο κρεβάτι και να τον ήσυχάση λιγάκι, έέσπασε ξαφνικά σε λυγμούς, την αγάλιασε, αυτός ο υπερήφανος, ο έγωιστής, ο πεισματάρης κα' άρχισε να κλαίη σάν μικρό παιδί.

— Φραντζέσκα, Φραντζέσκα! Ξέρεις τί έκανα; Ξέρεις; Τόν σκότωσα! Δεν μου έλε τίποτε. Κι όμως, έγώ τον σκότωσα! "Ερχότανε κατά δω! "Ηθελε να ιδή την "Αννα Μαρία. "Επσα έπάνω του, καθώς έδωαινε από ένα δρομάκι, κοντά στο χτήμασ του Μοντάλτο. Τί έκανα, Φραντζέσκα! Τί θ' άπογίνη τώρα ή "Αννα Μαρία; Καίμένη μικρούλα!... "Ακουσε, Φραντζέσκα: όταν δεν θα είμαι πειά έδώ πέρα, να έχης το νού σου, να την προσέχης. Να μην της κάνης λόγο πειά μία μένα. Μόνο έσύ, μόνο έσύ, Φραντζέσκα, να με συλλογίσαι! Κανένας δεν μπορεί να με συγχωρέση. Μά έσύ, ναί, μπορείς....

Δυό ώρες έκλαιγε άκατάπανστα και συλλογίζoτανε τη συμφορά του: Τη δική του, το σκάνδαλο, το τέλος του. "Επειτα έδωσε διάφορες παραγγελίες για το σπίτι, έλετε πώς ή "Αννα Μαρία έπρεπε να πάη σ' άλλη πόλι και

— Τόν σκότωσα!... Τόν σκότωσα!...

πώς έπρεπε με κάθε τρόπο να τον ξεχάσει, αυτόν που ντρόπασε τ' όνομά τους και κατέστρεψε την ευτυχία της...

Κι' ύστερα, εξαντλημένος, βυθίστηκε σε μιὰ νάρκη.

Το μεγάλο έγκρημις χτύπησε βαρεία δώδεκα φορές. 'Απ' τ' άνοιχτό μπαλκόνι έμπαινε το φως του φεγγαριού. Μέσα στην κάμαρα του κόντε, η λάμπα που είχε άρτήσει άναμμένη ή Φραντζέσκα, έσβυσε.

'Ο 'Ανδρέας ξύπνησε άπότομα. Δέν όνειρευόταν. Δέν φοβότανε πειά. Τώρα ήταν ήσυχος. Το κεφάλι του μόνο ήταν λιγάκι βαρύ κι' έννοιζε πως πονούσε σ' όλο του το σώμα. Κρύωνε. 'Ηθελε όμως να σηκωθεί, να περπατήσει να βοή τα ρούχα του.

Το φεγγάρι φώτιζε την κάμαρα. 'Ο 'Ανδρέας ντύθηκε και συλλογίστηκε να βοή τα χαρτιά της οικογενείας του, που ήταν σ' ένα συρτάρι του κομυ. Πρίν παραδοθεί στη δικαιοσύνη, ήθελε να τα κλοπονηση τα πράγματά του.

— Τα σπέρτα; Που άφησα τα σπέρτα;

'Ηθελε ν' άναψη τη λάμπα.

'Εξαφνα όμως άκούστηκε ένας χτύπος κάτω στον κήπο.

Κι' έπειτα ή καγκελλωτή πόρτα έτρεξε.

'Ο 'Ανδρέας ήθελε να τρέξει στο μπαλκόνι και να κυττάξει κάτω. Μά δέν τολμούσε να περάσει τη φτωχινή εκείνη ζώνη που άπλωνε το φεγγάρι. Τόν είχε πιάσει πάλι ό φόβος. Τώρα έτρεμε...

"Άλλος χτύπος πάλι!... Ναι, κάποιος ήταν στον κήπο... Κάποιος μιλούσε, εκεί, κάτω απ' τα παράθυρα, σιγανά... Κάποιος περπατούσε έλαφρά.

'Ο 'Ανδρέας, μ' ένα λήθημα, έτρεξε στο μπαλκόνι κι' άπόμεινε εκεί έκπληκτος, σαστισμένος. Δυό πρόσωπα, σκυμμένα κοντά στην πόρτα του κήπου, φανότανε σά να έτύλιγαν κι' έδεσαν κάποιο δέμα που ήταν μπροστά στα πόδια τους.

'Η 'Αννα Μαρία! 'Ηταν εκείνη, με τη γαλάζια έσάρπα της, δεμένη στο λαμίο. 'Εσπρώθη εξαφνα και το φεγγάρι φώτισε το πρόσωπό της. 'Ηταν εκείνη! 'Επειτα σπρώχθηκε κι' ό άνδρας και κύταξε επάνω στο μπαλκόνι, χωρίς όμως να ιδή τόν 'Ανδρέα που είχε κρυφτεί στη σκιά και που δέν έπίστευε στα μάτια του, νομίζοντας, ότι αυτά που βλέπει εινε σκέες, σκέες, σκέες της άρρωστης φαντασίας του. Γιατί ό άνδρας που άντίκρυσε ήταν ό Μάρκος! 'Ο Μάρκος Τζιάνι!...

'Η 'Αννα Μαρία άνοιξε σιγά την πόρτα του κήπου και βγήκε. 'Ο Μάρκος Τζιάνι βγήκε κι' αυτός, κρατώντας ένα μπόγο. Με τ' άλλο χέρι άγκάλιασε τη νέα απ' τη μέση κι' εκείνη έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του. 'Επέρασαν άργά μπρος απ' τα κάγκελλα του κήπου, μέσα στο άσπρο φως του φεγγαριού και χάθηκαν πίσω απ' τα δέντρα....

'Ο 'Ανδρέας τότε γύρισε στο τραπέζι, άναψε ένα κερί, τρέμονας δόκλωρος, βγήκε στο διάδρομο κι' ανέθηκε τη σκάλα.

'Η κάμαρα της 'Αννας Μαρίας ήταν κατασκοτεινή. Μπήκε μέσα. Κανείς! Μόνο επάνω σ' ένα τραπέζι βρισκόταν ένα γράμμα. 'Ενα γράμμα απ' την άδελφή του νωπό άνόμα. 'Η 'Αννα Μαρία το άγραφε:

«Εύχαριστώ, 'Ανδρέα! Τώρα μ' έκανες να τόν άγορήσω πιο πολύ! 'Η τρέλλα σου εξαγνίζει αυτό που κάνω και πού, πιστεύε με, δέν τό άποφάσιζα ως τώρα, μόνο και μόνο για σένα! Θά σκότωνες κι' εμένα μαζί του... 'Ο Θεός όμως μάς λυπήθηκε και τούς τρέει. Είμαι έντυχημένη τώρα, γιατί πηγαίνο να ζήσω μ' εκείνον που αγαπώ. Ζήσε κι' εσύ έντυχημένος τώρα πειά, που δέν σε βασανίζουν ή τύψεις... 'Εκείνος γλύτωσε! Είνε ζωντανός! Κι' ήρθε να με πάρη να φύγουμε, για να παντρευτούμε, όπως ήταν τ' όνειρό μας».

— Είνε ζωντανός! Φραντζέσκα! Είνε ζωντανός! φώναξε ό κόντες.

Το σπίτι γίνηκε άνω—κάτω απ' τις φωνές. 'Η Φραντζέσκα έτρεξε κι' άπάντησε στη σκάλα τόν 'Ανδρέα. Κατέβαινε κρατώντας στο χέρι το γράμμα και γελούσε σατισμικά:

— Φραντζέσκα! Δέν τόν σκότωσα! Νά, κύττα! Διάβασε! Είνε ζωντανός! 'Ηταν έδώ πέρα! Κι' έφηνε με την 'Αννα Μαρία! Τήν έκλεψε... Πάνε να παντρευτούν. 'Ο Θεός μάς τους!... 'Ο Θεός μαζί τους!...

ΣΑΛΒΑΤΟΡ ΓΚΟΤΤΑ

ΠΑΡΟΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΗΜΑ

'Η ώραία σπιτονοικοκυρά είνε πολύ έπικίνδυν, για το πορτοφόλι το άνοική της.

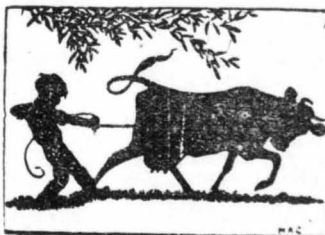
Σκωτσέζικη.

'Η τσέπη πούναι γεμάτη λεφτά, κάνει την καρδιά έλαφρεία.

Δανική.

Τό άδειανό πορτοφόλι κάνει τόν άνθρωπο σοφό, μά παραπολύ άργά.

Πορτογαλλική.

ΓΝΩΜΕΣ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

'Η γυναίκα είνε πιο πικρή κι' απ' το θάνατο.

Σολωμών.

'Η γυναίκα είνε το πιο άρωαίο και το πιο πολύτιμο στολίδι που χάρισε ό Θεός στον άντρα.

Α δ γ. Γκυγιάρ

'Η άληθινή ευγενική γυναίκα έχει τούς ίδιους τρόπους και στο κομωτήριο της και στο σπίτι της και συμπεριφέρεται με την ίδια φιλοφροσύνη και στους κυρίους και στους ύπνρέτες.

Κ ά ρ μ ε ν Σ ύ λ β α

Οι άντρες έχουν μεγάλω λάθος να νομίζουν, ότι ή γυναικεία φύς διαφέρει απ' τη δική τους. Κάνουν συνεπώς κάκιστα να συντάσσουν νόμους που περιορίζουν το στάδιο τών γυναικών και την πνευματική ανάπτυξή τους.

Β ο δ λ δ ε ρ

Τό μικρό μυαλό της γυναίκας είνε πολύ πιο κατάλληλο απ' το άνδρικό, προκειμένου για την εκτίμηση των μικρών ζητημάτων. Συνδάνει δηλαδή μ' αυτό ό,τι και με τις μικρές πλάστιγγες, ή άποιες ζυγίζουν τα μικρά πράγματα που άκριβέστερα απ' τις μεγάλες.

Ε μ μ. Ρ ο ι δ η ς

'Ο νους της γυναίκας δέν μπορεί να υποβληθ ή σε καμιά έκτίμηση. Είνε άνεκτίμητος.

Κ ό μ η ς Π. Β ι α ζ έ μ σ κ ι

Πώς μπορεί να καταλάβη τις γυναίκες; Τό μειδιάμά τους άνταράκει με το βλέμμα τους, τα λόγια τους ύποσονται κι' ό ήχος της φωνής τους άρνείται, ένα εναι κι' ένα «όχι» είνε ζυμωμένο μ' όλη τους την ύπαρξη.

Δ έ ρ μ ο ν τ ω φ

Τό ιδανικό κάθε γυναίκας είνε ν' άρέσει σ' όλους και συγχρόνως στον καθένα ιδιαιτέρως, για κάτι υ ξεχωριστό.

Ο κ τ ά δ ι ο ς Φ ε ρ ρ ι έ

'Η γυναίκα μοιάζει με τό μικρό παιδί. 'Όταν έπιθυμεί κάτι τί, άμέσως έλπίζει, προμείνει και πιστεύει άκράδυντα, ότι ή επιθυμία της θα εκπληρωθ ή.

Μ ο ν τ α ι ν

"Όσο λιγότερη άξία άποδίδει μιὰ γυναίκα στον έαυτό της, τόσο μεγαλειότερη άξία έχει.

Σ ε γ κ λ ρ

Δέν είνε δύσκολο πράγμα ν' άπατηθ ή ένας φρόνιμος άνθρωπος από μιὰ γυναίκα. Μονάχα ό μαρδός δέν άπατάται, αλλά δαμάζεται.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

'Η γυναίκα είνε πάντοτε φρονιμότερη από ένα τεράτωδο. 'Ενώ ό άντρας, ό,τι και πολύ σπάνια, είνε μαρρότερος κι' απ' το ήλιώτερο ζώο.

Μ π ο υ α λ δ

'Η καρδιά του άντρός συνήθως κυβερνείται απ' το λογικό. Στη γυναίκα όμως συνδάνει το αντίθετο.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

'Η ώραίες γυναίκες μοιάζουν με τούς άντρες που κατέχουν ύψηλα αξιώματα. Όλοι ύποκλίνονται μπροστά τους, ό,τι διως και άφιλοκερδώς.

Φ ε ρ ρ ι έ

"Όταν μιὰ γυναίκα δέν την κυττάζετε καθόλου, νομίζει ότι την άδικείτε, όταν την κυττάζετε πάρα πολύ, νομίζει ότι την προσβάλετε.

Β ο α τ ο υ ρ

'Ο άντρας επιδιώκει πάντοτε το όφέλιμο, ή γυναίκα το άρωαίο. 'Άλλά και τούς δυό τους άνοσπά απ' το σκοπό τους το άτολματικό και το εύχάριστο.

Β ο α τ ο υ ρ

"Αν θέλετε άνδρες ένδόξους και μεγάλους, μάθετε πρώτα στη γυναίκα τί θα π ή μεγαλείο.

Ρ ο υ σ σ ό

"Όλες ή γυναίκες θα ήταν τίμιες, αν ήταν έντυχεις. Και θα ήταν όλες έντυχεις, αν ήταν δυνατόν νάχουν όλες καλούς άντρες.

Κ α Σ ε β ι ν ι έ

Τα πρώτα δάκρυα της νεόπαντρες γυναίκας είνε για τόν άντρα της το πρώτο βάπτισμα που παίρνει στη νέα του ζωή, όπως άκριδώς το πρώτο βάπτισμα που παίρνει ό στρατιώτης στη μάχη, είνε το βάπτισμα του πυρός.

Σ τ ρ α τ η γ ό ς Π ο ν ι α τ ό β σ κ ι

'Η έλπίδες της γυναίκας είνε σαν τις άχτίδες του ήλιου, που δέν άντέχουν στην παραμικρότερη σκιά.

Ε λ λ ι ο τ

'Η γυναίκα για τούς 'Αφρικανούς είνε ένα ζώο γυμνασμένο, για τούς 'Ανατολίτες άντακείμενο πολυτελείας, για τούς Έδρωπαίους και το ένα και το άλλο.

Β α σ ι λ ι σ σ α Έ λ ι σ σ ά δ ε τ